Opłacono gotówką.

Nr. 26. 1935.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote**. -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy**.
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, piątek, dnia 28. czerwca 1935 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
z dnia 25 kwietnia 1935 r.
w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o prawie autorskiem.

U S T A W A
z dnia 29 marca 1926 r.
o prawie autorskiem.

(Ciąg dalszy z nr. 25)

Art. 4.

Przedmiotem prawa autorskiego nie są:

1) ustawy, rozporządzenia, orzeczenia sądów i innych władz, oraz pisma i formularze urzędowe, przeznaczone przez władze do wiadomości powszechnej;

2) proste informacje dziennikarskie (wiadomości bieżące, dział drobnych wypadków i t. d.)

Art. 5.

Utwory, określone w art. 1 — 3 korzystają z ochrony od chwili prawowitego ich ukazania się (wydania, wygłoszenia, wystawienia i t. p.) w następujących wypadkach:

1) jeżeli twórcami ich są obywatele Państwa Polskiego lub w Polsce zamieszkali cudzoziemcy;

2) jeżeli ukazały się naprzód w Polsce lub równocześnie w Polsce i zagranicą;

3) Jeżeli wydane zostały naprzód w języku polskim;

4) jeżeli ochrona wynika z układów międzypaństwowych lub uzasadnia ją wzajemność.

Względem utworów, które jeszcze się nie ukazały, ochrona służy wszystkim twórcom, obywatelom Państwa Polskiego i cudzoziemcom.

Podmiot prawa autorskiego.

Art. 6.

Prawo autorskie należy w zasadzie do twórcy dzieła.

W braku dowodu przeciwnego za twórcę poczytuje się osobę, której nazwisko zaznaczono na dziele albo ogłoszono przy wykonaniu lub wystawieniu utworu.

Art. 7.

Wydawcom zbiorów pieśni ludowych, melodji, przysłów, bajek, powieści, wzorów stylu budowlanego i innych utworów sztuki ludowej, wypisów, antologji, starych rękopisów, edycji krytycznych służy prawo autorskie, o ile opracowanie wydawnicze (wybór, układ, ustalenie tekstu i t. p.) ma cechy twórczości (art. 1).

Art. 8.

Prawo autorskie do dzieł zbiorowych (encyklopedji, roczników, kalendarzy i t. p.) oraz do czasopism jest podwójne: do całości służy wydawcy, do poszczególnych części ich twórcom. Współpracownicy dzieł zbiorowych, jeżeli otrzymują honorarjum autorskie, nie mogą gdzie indziej wydawać opracowanych przez siebie części przez lat trzy od czasu ukazania się ich w dziele zbiorowem. Współpracownicy czasopism mogą wydawać gdzie indziej swe prace po ukazaniu się ich w całości w piśmie perjodycznem. To ograniczenie upada z chwilą, gdy w czasopiśmie dalszy ciąg utworu nie ukazuje się bez winy twórcy dłużej niż przez trzy miesiące.

Twórcy dzieł łącznych (np. opera i libretto, melodja i tekst, powieść i ilustracja) mają wspólne prawo autorskie co do całości, jednak każdy w swym zakresie zachowuje prawo odrębne.

Do dzieł nierozłącznych (np. powieść lub utwór dramatyczny, napisany przez kilka autorów wspólnie) stosuje się odpowiednio przepisy o współwłasności.

Art. 9.

Twórcę dzieła, wydanego bez podania nazwiska (anonim), albo pod nazwiskiem zmyślonem (pseudonim), zastępuje w obronie praw autorskich

wydawca, w braku wydawcy nakładca. Zastępstwo to rozciąga się także na obronę praw osobistych. Zastępstwo ustaje, jeżeli twórca poda do wiadomości publicznej swe nazwisko.

Art. 10.

Prawo autorskie do utworów fotograficznych lub otrzymanych w podobny do fotografji sposób, do filmów kinematograficznych i do przeróbki utworów muzycznych na instrumenty muzyczne służy przedsiębiorcy, w razie zaś zamówienia dzieła — zamawiającemu.

Art. 11.

Stosunki, uregulowane w przepisach art. 6 — 10, można urządzić w umowie inaczej.

Treść prawa autorskiego.

Art. 12.

Twórca rozporządza swem dziełem wyłącznie i pod każdym względem; w szczególności rozstrzyga, czy dzieło ma się ukazać, czy ma być odtworzone, rozpowszechnione i w jaki sposób.

Ochrona praw osobistych służy każdemu twórcy bez względu na istnienie lub nieistnienie prawa autorskiego (art. 62).

Rozdział II.

OGRANICZENIE PRAW AUTORSKICH.

Art. 13.

W dziedzinie piśmiennictwa wolno każdemu, pod warunkami art. 17:

1) przedrukowywać w prasie aktualne dyskusyjne artykuły prasowe na tematy ekonomiczne, polityczne lub religijne, jeżeli zostały one ogłoszone bez zastrzeżenia;

2) przedrukowywać w czasopismach lub w dziełach, przeznaczonych na publikacje tego rodzaju, mowy, wygłoszone na zebraniach lub rozprawach o charakterze publicznym, co jednak nie uprawnia do zbiorowego wydania mów jednej osoby;

3) przytaczać w dziełach, stanowiących samoistną całość, dla wyjaśnienia lub nauczania małe ustępy z wykładów, mów, oraz innych utworów naukowych i literackich, a z drobnych utworów najwyżej trzy z jednego dzieła, ale dopiero, gdy prace te zostały już wydane w książkach; do antologji wolno robić zapożyczenia z cudzych utworów, czy to drukowanych w książkach, czy w czasopismach, ale dopiero po śmierci autorów, z których dzieł czerpie się urywki;

4) podawać krótkie streszczenie utworów ogłoszonych lub wystawionych;

5) rozpowszechniać wydane dzieło przez odnajmowanie egzemplarzy, wygłaszanie wykładów, recytacje, jeśli się te recytacje odbywają nie w celach zarobkowych, chyba że autor ich wyraźnie zabronił. Wydany utwór sceniczny wolno wystawiać, lecz nie w teatrze i nie w celach zarobkowych;

6) użyć już wydanych drobnych urywków utworu poetyckiego lub drobnych utworów poetyckich, jako tekstu nowego utworu sztuki muzycznej.

Art. 14.

W zakresie utworów muzycznych wolno, pod warunkami art. 17:

1) przytaczać w dziełach naukowych i literackich, albo w podręcznikach małe ustępy kompozycyj muzycznych lub drobne utwory w całości, o ile prace te zostały już wydane;

2) rozpowszechniać wydane dzieła muzyczne przez odnajmowanie egzemplarzy, przez wygłaszanie wykładów z produkcjami jedynie objaśniającemi, przez wykonywanie samego dzieła, jeżeli za to wykonywanie nie pobiera się opłaty lub nie ma ono na celu innej korzyści materjalnej, albo jeżeli wykonanie stanowi część składową obchodu narodowego lub też, jeżeli towarzystwo muzyczne urządza wykonanie dzieła wyłącznie dla swych członków. Nie wolno wszakże wykonywać dzieła scenicznego w teatrze.

Art. 15.

W zakresie utworów rysunkowych, malarskich, graficznych, rzeźbiarskich, architektonicznych i fotograficznych wolno. pod warunkami art. 17:

1) wystawiać dzieła publicznie, lecz nie dla zysku;

2) umieszczać reprodukcje w dziełach naukowych, w podręcznikach i katalogach muzealnych lub używać ich do objaśnienia wykładów, jeżeli utwory zostały wydane, albo wystawione są stale w taki sposób, że każdy może je oglądać;

3) kopjować w świątyniach lub muzeach dzieła, nabyte dla nich bezpośrednio od twórcy, jednakże z zachowaniem przepisów, ustalonych przez właściwy zarząd;

4) odtwarzać jakąkolwiek technikę artystyczną lub reprodukcyjną dzieła sztuki, wystawione na stałe na drogach publicznych, ulicach, placach lub w publicznych ogrodach, jednakże nie wtych samych rozmiarach i nie do takiego samego użytku; o ile chodzi o dzieła architektoniczne, można odtwarzać tylko zewnętrzną fasadę, a gdy chodzi o świątynie i gmachy publiczne — także ich wnętrza

Ciąg dalszy nastąpi.

(Przedruk z Dz. U. Rzpl. Polsk. z dnia 20. V. 1935, nr. 36)

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Sprawiedliwości

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

w sprawie umarzania zaległych w postępowaniu cywilnem a należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych.

Na podstawie art. 117 ust. 3 i 127 ust. 1 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837) zarządzam co następuje:

§ 1. Za zaległe w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się te prawomocne ustalone koszty sądowe w postępowaniu cywilnem, których dłużnik mimo wezwania w terminie nie uiścił.

Koszty sądowe, od których uiszczenia uzależnione jest dokonanie czynności lub przyjęcie wniosku, nie podlegają przepisom rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Jeżeli natychmiastowe ściągnięcie zaległych kosztów sądowych groziłoby dłużnikowi zbyt ciężkiemi skutkami, zapłata kosztów może być rozłożona na raty lub odroczona, w obu przypadkach na okres nie dłuższy niż dwa lata.

Zapłata sumy, mniejszej niż 10 zł. nie może być rozłożona na raty.

Niezapłacenie którejkolwiek raty w terminie powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej części należności.

§ 3. Zaległe koszty sądowe, które mimo rozłożenia na raty lub odroczenia zapłaty nie zostały uiszczone, mogą być umorzone w całości lub w części, jeżeli egzekucja z ruchomości była bezskuteczna, a dłużnik wykaże zaświadczeniem władzy publicznej, że nie posiada żadnego majątku lub że egzekucja z nieruchomości pozbawiłaby go jedynego źródła dochodów, niezbędnych do utrzymania jego i jego rodziny.

W wyjątkowych przypadkach umorzenie może nastąpić także bez uprzedniego rozłożenia na raty lub odroczenia zapłaty, jeżeli niema widoków, by zaległe koszty sądowe mogły być pokryte w ciągu najbliższych dwóch lat.

§ 4. Zaległe koszty sądowe mogą być umorzone także z urzędu, jeżeli od dnia ich wymagalności upłynęło więcej niż dwa lata, a przeprowadzona egzekucja okazała się bezskuteczna.

Koszty sądowe, nie przewyższające 2 zł, mogą być umorzone nawet przed upływem dwóch lat od dnia ich wymagalności oraz bez uprzedniego wszczęcia egzekucji, jeżeli ściągnięcie ich byłoby połączone z niewspółmiernemi trudnościami.

§ 5. O rozłożeniu na raty, odroczeniu zapłaty i umorzeniu zaległych kosztów sądowych rozstrzygają ostatecznie według swego uznania:

jeżeli zaległość nie przewyższa 300 zł. — prezes sądu apelacyjnego,

jeżeli zaległość przewyższa 300 zł. — Minister Sprawiedliwości.

§ 6. Podania o rozłożenie na raty, odroczenie zapłaty lub umorzenie kosztów sądowych należy wnosić do kierownika tego sądu, od którego pochodzi wezwanie o zapłatę tych kosztów; kierownik sądu przedstawi podanie wraz ze swą opinją w drodze służbowej władzy, powołanej do wydania decyzji.

W ten sam sposób winny być przedstawiane przez kierowników sądów wnioski o umorzenie zaległych kosztów sądowych z urzędu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze nie uchybia przepisom szczególnym, przewidującym inne przypadki umorzenie kosztów sądowych oraz normujących tryb postępowania w tych sprawach.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: Czesław Michałowski

(Przedruk: z Dz. U. R. P. z dnia 4 maja 1935 r. nr. 33.)

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Opieki Społecznej

z dnia 23 maja 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o postępowaniu odwoławczem od decyzyj wojewódzkich biur Funduszu Pracy i ich ekspozytur.

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849) zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia niniejszego określają tryb postępowania w sprawach odwołań od decyzyj wojewódzkich biur Funduszu Pracy i ich ekspozytur, w szczególności od decyzyj wydanych w zakresie:

1) objęcia obowiązkiem zabezpieczenia na wypadek bezrobocia lub wyłączenia z pod tego obowiązku przedsiębiorstw i zakładów pracy bądź robotników.

2) wymiaru wkładek z tytułu zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia,

3) przyznawania i wymiaru zasiłków z tytułu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, oraz

4) wymiaru tych opłat na rzecz Funduszu Pracy, których wymiar w myśl rozporządzenia wydanego na podstawie art. 30 ustawy o Funduszu Pracy, należy do wojewódzkich biur Funduszu Pracy bądź ich ekspozytur.

§ 2. Do postępowania odwoławczego od decyzyj, wymienionych w § 1, mają zastosowanie przepisy ogólnego postępowania administracyjnego ze zmianami, wyszczególnionemi w rozporządzeniu niniejszem.

§ 3. (1) Zamiast art. 86 rozporządzenia Prezydenta Rzeczpospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) ma zastosowanie przepis następujący:

„O niedopuszczalności odwołania lub też o uchybieniu terminu dla odwołania orzeka w I instancji wojewódzkie biuro Funduszu Pracy bądź jego ekspozytura, a w II instancji — ostatecznie — wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę).

(2) Zamiast art. 87 tegoż rozporządzenia ma zastosowanie przepis następujący:

„Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji. W przypadkach jednak szczególnie uzasadnionych może zarówno wojewódzkie biuro Funduszu Pracy bądź jego ekspozytura jak i wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) wstrzymać wykonanie decyzji do czasu rozstrzygnięcia odwołania".

§ 4. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

(2) Jednocześnie tracą moc przepisy w sprawach unormowanych rozporządzeniem niniejszem.

Minister Opieki Społecznej: Jerzy Paciorkowski

(Przedruk: z Dz. U. R. P. z dnia 8 czerwca 1935 r. nr. 41.)

Ogłoszenie.
Zmiana taryfy opłat

za urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa z dnia 14 października 1933 r. (Gazeta Urzędowa powiatu katowickiego nr. 47).

Uchwalono

a) znieść ustęp VI. ustępu I B. taryfy opłat za urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa z dnia 14 października 1933 r. i w jego miejsce wstawić nowy ustęp o następującej treści:

Opłaty wyszczególnione w ustępie I A. oraz ustępie I B. II. i V. pokrywa posiadacz badanego zwierzęcia, zaś opłaty wyszczególnione w ustępie I B. punkt 1—2 otrzymuje właściwy organ badania z Kasy Wydziału Powiatowego,

b) w ustępie VIII. ustępu I B. skreśla się wyrazy „oraz ustęp III i IV".

Katowice, dnia 22 stycznia 1935 r.

Wydział Powiatowy:

(—) Dr. Seidler,

(—) Olszowski, (—) Kudera, (—) Halaczek,

(—) Nocoń, (—) Rzepka.

Nr. ks. uchw. 2028/35.

Urząd Wojewódzki Śląski
Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych
Nr. R. W. 46/9.

Dotyczy: opłaty za urzędowe badanie zwierząt i mięsa zastrzeżone dla lek. wet.

Do
Pana Przewodniczącego
Wydziału Powiatowego
w Katowicach

Odnośnie do powołanego sprawozdania, Urząd Wojewódzki na zasadzie § 23 Rozp. Min. Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 31) zatwierdza uchwałę Wydziału Powiatowego z 22. I. 1935 r. dotyczącą zmiany taryfy opłat za urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w obwodach badania.

Katowice, dnia 11 czerwca 1935.

Za Wojewodę:

(—) B. Młodzianowski
Naczelnik wydziału.

Wydział Powiatowy
Katowice
L.: Sm. II-3/5.

Na stanowisko honorowego ławnika gminy Pawłów zatwierdziłem i zaprzysiężyłem inwalidę górniczego Pawła Foika.

Katowice, dnia 21 czerwca 1935 r.

Przewodniczący

(—) Dr. Seidler.

Wydział Powiatowy
Katowice
L.: T. V-9/17.

Droga powiatowa Siemianowice — Szopienice zostaje ponownie otwarta dla ruchu kołowego z dniem 24 czerwca br.

Katowice, dnia 19 czerwca 1935 r.

Przewodniczący

(—) Dr. Seidler.

Ogłoszenie.

Urząd Gminny Bielszowice podaje do publicznej wiadomości, że uchwalone przez Radę Gminną stawki do poboru opłat drogowych na rok 1935/36 a zatwierdzone przez Wydział Powiatowy Katowice są wyłożone do wglądu publicznego w Urzędzie Gminnym pokój nr. 2 w czasie od 25. VI. do 9. VII. 1935 r.

Bielszowice, dnia 17 czerwca 1935 r.

Naczelnik gminy

(—) Olszowski.

Zarząd gminny.
L. dz. B. F. 531/6/35.

Obwieszczenie.

Tutejszy Urząd Gminny podaje do publicznej wiadomości, że uchwała Rady Gminnej z dnia 13 lutego 1935 r., dotyczące pobierania w roku rach. 1935/36 opłat drogowych w wysokości 10.000,— zł. od budynków podlegających państwowemu podatkowi od nieruchomości, a do czasu wprowadzenia tego podatku — samoistnemu podatkowi komunalnemu od budynków, zatwierdzoną została uchwałą Wydziału Powiatowego z dnia 29 maja 1935 r.

Nowa Wieś, dnia 17 czerwca 1935 r.

Naczelnik gminy

w z.

(—) Nowok.

Gmina Wełnowiec.

Obwieszczenie.

Podaje się do wiadomości, że Rada Gminna w Wełnowcu dnia 12 marca 1935 r. uchwaliła pobierać w roku budżetowym 1935/36, t. j. za okres od 1. IV. 1935 r. do 31. III. 1936 r. zgodnie z § 2 statutu z dnia 21. VII. 1926 r. w przedmiocie poboru podatku budynkowego tytułem gminnego podatku budynkowego 7 ‰ wartości (pospolitej, użytkowej) budynków podlegających opodatkowaniu.

Nadmieniamy, że wyżej wspomniana uchwała zatwierdzona została przez Wydział Powiatowy w Katowicach.

Wełnowiec, dnia 13 czerwca 1935 r.

Zarząd Gminny

(—) Broll
Naczelnik gminy.

Zarząd Gminy Wełnowiec.

Obwieszczenie

Podaje się do wiadomości, że Rada Gminna w Wełnowcu dnia 12 marca 1935 r. uchwaliła pobierać w roku budżetowym 1935/36, t. j. za okres od 1. IV. 1935 r. do 31. III. 1936 r. zgodnie z § 2 statutu gminnego z dnia 13 marca 1934 r. w przedmiocie poboru podatku od placów budowlanych i gruntów, które uzyskały charakter placów budowlanych przez pociągnięcie linij regulacyjnych tytułem podatku od placów budowlanych 7 ‰ wartości pospolitej placów i gruntów podlegających opodatkowaniu.

Także uchwaliła Rada Gminna odstąpić w roku 1935/36 od poboru podatku od placów budowlanych odnośnie do tych placów i gruntów, które położone są wprawdzie przy ulicach z wytkniętemi prawie linjami regulacyjnemi, które atoli z powodu nieotwarcia ulicy względnie niewykończenia nie posiadają dojazdu.

Nadmieniamy, że wyż. wspomniane uchwały zatwierdzone zostały przez Wydział Powiatowy w Katowicach.

Wełnowiec, dnia 13 czerwca 1935 r.

(—) Broll
Naczelnik gminy.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 231-08